

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

КОЛІВЩИНІ 250 РОКІВ!

Чверть тисячоліття тому, 6 червня 1768 р. (26 травня за ст. ст.), у перший день Петрового посту Військо Запорозьке на чолі з Максимом Залізняком розпочало з Холодного Яру свій визвольний похід. Останнє в історії України велике козацьке повстання за державну незалежність Української козацької держави на Правобережжі дістало назву Коліївщина.

Уперше її вжили під час допиту в с. Кодні 1771 року селянин з Оситняжки Василь Лобруненко і сотник козацький цибулівський Семен Підпригоренко. Вони назвали події 1768 року Коліївщиною, тобто рушенням колійців – надвірних козаків.

Коліївщина спиралася на надвірну міліцію шляхетських маєтків як основну військову силу. Надвірних козаків тоді називали "коліями", "коліїцями" (черговими, від пол. "kolej"), а їхню службу – "коліїною" (почерговою, від пол. "służba kolejna"). Тож селяни не були головною силою повстання, вони виконували функції розвідників, агітаторів, забезпечували повстанські війська продовольством, організували місцеве самоврядування на визволених землях. Метою повстання надвірних козаків було відродження держави Богдана Хмельницького (Війська Запорозького) в колишніх кордонах та проголошення всіх українців вільними козаками.

Збереглися свідчення, що Максим Залізняк проголошував: "Треба відібрати Україну від ляхів аж по Случ і Дністер, вирізати жидів, Січ наново утворити і в той спосіб звільнити козаків від ярма". Під такими гаслами відбувалися й козацькі виступи в 1711 – 1714, 1734 – 1739, 1750 – 1752 роках.

Московити стурбовалися. Вони побоювалися, що повстанці підтримують, як і раніше, Османська імперія. А великий гетьман коронний Речі Посполитої Францішек Ксаверій Браницький у листі до короля Станіслава Августа зазначав, що повсталі козаки не мають наміру воювати з турками.

Управління визволеними територіями влаштовувалося відповідно до Конституції Пилипа Орлика. Після взяття Умані, за легендою, відбулася козацька рада, яка обрала Максима Залізняка гетьманом відродженої Української козацької держави (на жаль, лише на кілька місяців).

Повстанці ще за кілька тижнів до прибуття основних сил закликали окупантів залишити землі, які згідно з міжнародними договорами мали належати Українській держа-

ві. Більшість польських шляхтичів та орендарів маєтків, які переважно були жидами, спішно покидали Україну. А мешканці спорознілих маєтків із хлібом-сіллю зустрічали своїх визволителів.

Усупереч усталеним міфам, Коліївщина не була безглуздою різаниною жидів, католиків та уніатів. Протоколами свідків у кримінальних справах проти учасників повстання підтверджено число жертв під час штурму Умані – кілька десятків осіб, в інших містечках – ще менше, разом – не більше кількох сотень людей католицького віросповідання. У двох воєводствах – Київському і Брацлавському – загинуло 16 священників-уніатів, що підтверджується маніфестом усього уніатського духовенства від 22 грудня 1768 року. Чисельність єврейського населення "в південно-західному краї" в 1765 – 1775 рр. скоротилася на близько 20 тисяч осіб. На це вплинула насамперед епідемія чуми в 1770 – 1771 роках. Лише в Києві в результаті епідемії померло понад 4000 городян.

Уваги варті й релігійне питання. Мотрин, Мошногірський, Медведівський, Жаботинський, Лебединський та інші козацькі монастирі в Правобережній Україні були великими осередками православної церкви в Речі Посполитій. Підпорядковувалися вони від 1672-го Брайльській митрополії Константинопольського патріархату.

У 1761 р. перяславський єпископ Гервасій Линцевський вирішив розширити територію своєї єпархії на Правобережжя. Агітувати православне духовенство Речі Посполитої "прістаб на благочестіє" московського православ'я та керувати цими парафіями було доручено Мельхиседеку Значку-Яворському. Така поведінка московських прислужників обурила Річ Посполиту й місцеве населення. Офіційна влада єдиною альтернативою намірам москалів бачила швидке розширення уніатства, вдаючись до насилля. А народ відповів у традиційний спосіб...

1764 року в Жаботині розпочалося козацьке повстання. Його очолив колишній запорожець, на той час сотник Жаботинської сотні надвірних козаків князь Любомирських Захар Харко. Під час повстання Харко вигнав ігумена Мельхиседека за Дніпро. Тож зброю під час Коліївщини святили представники Константинопольської патріархії, а не московські попи. А Значко-Яворський 1768 року закликав населення не підтримувати повстанців: "Чтoб ні одна душа із вас до оних своєволників не пристала. Більше

терпіли, іще потерпіте. Ховайтеся, одбивайтеся... а до гайдамаків не приставайте, ібо і Бога прогнівите, і Бог за вас не буде обстоювати".

Здобувши Умань, Залізняк планував похід на Білу Церкву. І намагався схилити московські війська на свій бік. Після досягнення домовленостей несподіваний арешт московитами Максима Залізняка та Івана Гонти став переломним моментом. Повстанці мусили вести боротьбу на два фронти – проти польських і московських військ.

Микита Швачка штурмував білоцерківську фортецю, де перебував під конвоєм полонений Залізняк. Понад рік повстанці чинили опір каральним підрозділам, керуючись закликом: "Не тільки лях, а й москаль є ворогом народу. Тож не належить прислужуватися їм обом, тому що, тільки звільнившись від них, хлоп руський одержить необмежену свободу". Антимосковський опір був не менш потужним, ніж антипольський. Один із лідерів другої хвилі повстання Мирон Губа казав: "Ляхів мені нічого бити, я буду різатися з москалями".

Гайдамацький рух – це столітня війна Війська Запорозького за державну незалежність. Розпочав її гетьман Пилип Орлик. А повстання надвірних козаків – це остання спроба відновлення козацької республіки в кордонах часів Богдана Хмельницького. Вороги намагалися нівелювати її значення, наклали анафему на її лідерів, продовжували тримати в омані українців. Але на захист гайдамаків став геній Тараса Шевченка...

Здавалось би, у Самостійній Україні мали б на державному рівні вшанувати 250-ліття славної Коліївщини та її провідників. Сприяття цьому мала б прийнята 8 лютого цього року Постанова Верховної Ради України № 2287-VIII "Про відзначення пам'ятних дат і ювілеїв у 2018 році". На жаль, ми цього не бачимо. Цей "радісний тягар" взяли на свої плечі громадськість та науковці.

14 квітня цього року в Умані відбувся "Марш Коліївщини", організований ВО "Свобода". Учасники акції пройшли вулицями міста зі смолоскипами від скверу Тараса Шевченка до пам'ятника Іванові Гонті та Максимові Залізнику. 19 квітня я провів 5 уроків-презентацій з нагоди 250-річчя повстання в селах Фастівського району (Борова, Білки, Мотовилівка, Велика Мотовилівка, Мотовилівська Слобідка). 29 квітня в Медведівці з ініціативи Романа Ковалю було проведено вечір пам'яті Максима Залізняка і його побратимів.

Продовж. на 4 стор.

ВІДНОВИМО ПАМ'ЯТНИК МИКОЛІ МІХНОВСЬКОМУ!

Уже минуло три роки, як вандали зруйнували пам'ятник ідеологові Самостійної України Миколі Міхновському на Байковому кладовищі в Києві.

Мої публічні звернення до української громадськості у 2016 – 2017 рр. мали резонанс, але не мали конструктивних наслідків.

15 січня 2018 р. під час засідання в Кабміні я особисто проінформував прем'єра В. Гройсмана, водночас голову Державного оргкомітету з підготовки та проведення заходів з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917 – 1921 рр. та вшанування пам'яті її учасників, про звернення Історичного клубу "Холодний Яр" із 24 пунктів, серед яких був і пункт про необхідність відновити державним коштом зруйноване вандалами погруддя Миколи Міхновського на Байковому цвинтарі.

Мій виступ відбувався у присутності керівника Інституту національної пам'яті Володимира В'ятровича, який не висловив свого ставлення з приводу порушеної проблеми. Мовчить він і досі.

Оскільки з травня по жовтень 2018 р. не заплановано жодного заходу на виконання Указу Президента України "Про заходи з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917 – 1921 років", наповним Указ Президента реальним змістом і до Дня Незалежності силами громадськості відновимо пам'ятник проповіднику Самостійної України Миколі Міхновському. Друзі, хто хоче зробити внесок на відбудову пам'ятника Миколі Міхновському в Києві, просимо жертвувати кошти на картку ПриватБанку члена Історичного клубу "Холодний Яр" Марини Хаперської, скалярника оргкомітету: 5168 7427 1193 6546.

Просимо звертатися до Історичного клубу "Холодний Яр" (067-

726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38. kovalroman1@gmail.com), на мої сторінки у ФБ і на сторінки голови оргкомітету з відновлення пам'ятника, народного депутата України Юрія Левченка.

Роботу над погруддям (з граніту) вже розпочав геніальний український скульптор. Він готовий виконати роботу безкоштовно, але буде справедливо, якщо ми не тільки відшкодуємо вартість матеріалів, перевезення і монтажу, а й оплатимо його працю.

Друзі, давайте відновимо справедливості до Миколи Міхновського і гідно вшануємо його пам'ять!

З повагою
Роман КОВАЛЬ, президент Історичного клубу "Холодний Яр", член Державного оргкомітету з підготовки та проведення заходів з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917 – 1921 рр. та вшанування пам'яті її учасників.

На світлині – Микола Міхновський, Полтава, 1903 р.
Світлину надав Юрій Юзич

ЗУСТРІЧІ НА ПІВДНІ УКРАЇНИ

Історичний клуб "Холодний Яр" 17 – 18 травня провів зустрічі в м. Очакові та м. Первомайську Миколаївської області. Роман Коваль прочитав лекції про Визвольну боротьбу в добу УНР, зокрема і на території Миколаївської області, а також представив книжку "Історія України-Русі" Миколи Аркаса, засновника Миколаївської "Просвіти". Цю книжку Євген Чикаленко назвав найкориснішою книгою після "Кобзаря" Тараса Шевченка. Представив дослідник і український погляд на повстання на броненосці

"Потьомкін", яке почалося 14 червня 1905 р. неподалік м. Очакова.

Промовляли також Ляна Гайдук і "кіборг" Донецького аеропорту Микола Тихонов, а лідер гурту "Тінь Сонця" Сергій Василюк виконав пісні Визвольної боротьби.

Під час трьох зустрічей було охоплено близько 400 вояків та чимало цивільних осіб, громадських активістів. Поїздку фінансово підтримав Сергій Ляшенко. Завдяки йому було подаровано десятки книжок про Визвольну боротьбу воякам частин Очаківського та Первомайського гарнізонів.

Допомогли в організації поїздки члени Історичного клубу "Холодний Яр" Ігор Гаврицишин, Іяна Гайдук, депутат Очаківської міської ради Артем Кучерук, свободівці Михайло Медведчук, Євген Шарій та Олександр Молдован. Усім – щира подяка, а воякам бажаємо не посоромити своїх пращів, вояків Армії УНР, і перемогти московських окупантів!

Ростислав ЛИТВИН

ВОЛОДИМИРОВІ ВОЛОВОДУКУ – ПІВВІКУ!

20 травня виповнилося 50 років отаманові Вінницького козацького полку ім. Івана Богуна, членові Історичного клубу "Холодний Яр", творцеві багатьох добрих справ Володимирові Воловудюку.

Однією такою справою є багатолітнє вшанування Якова Орла-Гальчевського, зокрема й оця вінницька вулиця, названа на честь видатного українського воїна.

Щиро вітаючи нашого товариша, бажаємо йому особистого щастя в Самостійній Україні!

Історичний клуб "Холодний Яр", редакція газети "Незборима нація"

СВІТЛЕ СВЯТО МИКОЛИ МІХНОВСЬКОГО ДО 145-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ АВТОРА ІДЕЇ САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНИ

Микола Міхновський народився 31 березня 1873 р. в с. Турівці Полтавської губернії, тепер Згурівського району Київської області. І ось у м. Згурівці відбулися урочистості. Організували їх Історичний клуб "Холодний Яр", сільськогосподарське підприємство "Аратта", Згурівська РДА, Згурівська районна рада та ВО "Свобода". Очолив оргкомітет фермер Валерій Мартишко, член Історичного клубу "Холодний Яр". Ушанування творця Української державності почалося з українського гімну у виконанні народного аматорського хору "Джерело" Згурівського районного будинку культури. Вів вечір Роман Коваль. На початку він сказав: "Вже з юнацьких літ Микола Міхновський задумувався над питаннями: "На ґрунті якого права з наших дітей готують по школах заклятіх ворогів і ненависників нашого народу?.. Чому навіть у церкві панує мова наших гнобителів? Яким правом правительство російське здерті з нас гроші витрачає на користь російської

нації... і, нарешті, найголовніше: чи має право царське правительтво взагалі видавати для нас закони?" Друзі, скажіть, хто ще з українців на початку ХХ ст. так революційно-правдиво ставив питання?!" На пам'ять про Миколу Міхновського кобзар Тарас Компаніченко виконав пісню "Од синього Дону до сивих Карпат" та "Тей, Українці, ще наша живе річ святая". Учасників свята вітала голова Згурівської РДА Валерій Мозговий, голова Згурівської районної ради Олександр Івченко та депутат Київської обласної ради від ВО "Свобода" Євген Чубук. "Почалася 1-ша Світова війна, – продовжував Роман Коваль. – Симон Петлюра, тоді редактор московського російськомовного журналу "Українська жизнь", закликав українців стати на захист Росії. Міхновський ж розумів, що тільки поразка Росії в цій війні може дати шанс нашому народові здобути незалежну державу. Лише через 100 років, у час війни з Росією на Донбасі, це ста-

ло зрозуміло мільйонам українців: ослаблення Росії дає шанс нашому народові жити так, як він хоче". На пам'ять про Українських січових стрільців, які йшли з Галичини визволяти "братів-українців з московських кайдан", тим самим наближаючи мрію Миколи Міхновського про Українську державу, Володимир Самайда і Тарас Силенко виконали стрілецьку пісню "Повіє вітер степовий". А потім до них приєднався Валерій Мартишко і всі разом могутньо заспівали "Пісню про отамана Зеленого" і "Любо, братці, любо". Далі промовляв командир Легіону Свободи Олег Кудин. "У травні 1917 р. на 1-му військовому з'їзді перемогли автономісти, – сказав він. – Вони збули мовчанкою пропозицію Міхновського проголосити на з'їзді Самостійну Україну – як мету революції і війни. А клич Міхновського творити українську національну армію, як головну підвалину держави, замінили кличем "українізації армії", тобто творенням українських військових частин у рамках російської армії, підпорядкованих російському командуванню...". Завершив виступ Олег Кудин так: "Сьогодні тут повинні бути присутні військові найвищих чинів, починаючи від комбатів та комбригів і закінчуючи начальником Генерального штабу та головнокомандувачем. Те, що їх немає на вшануванні будівничого української армії, свідчить про рівень їхньої національної свідомості". Далі знову лунали пісні Української революції у виконанні наших славних митців. Тарас Компаніченко виконав пісню на слова козака Богданівського полку Гриця Чупринки (муз. Павла Сениці) "Розкішний степ, убогі села". Тарас Силенко проспівав пісню "Роковини" (на слова отамана Ананія Волінця), а Володимир Самайда – "Пане полковнику" (сл. і муз. О. Веремчука).

Валерій Мартишко прочитав, можна сказати, документальний вірш – "Зайвий". У його основу лг спогад вояка Армії УНР Мочарного "Козаки, звідкіля ви?". Селяни не знали, звідкіля були хлопці, Що кров'ю полили їхні поля. Палаючим літом, в дев'ятнадцятому році Скільки невідомих взяла рідна земля.

Згадав Роман Коваль і період боротьби Миколи Міхновського, пов'язаний з кубанською ст. Полтавською. Це родинна станиця бандуристів Костя Лінського, Конона і Никона Безцасних. Тут народився й генерал-хорунжий Армії УНР Кость Смовський. У Полтавській творилася Гайдамацька дивізія. До 1925-го в плавнях неподалік станиці діяв загін легендарного отамана Василя Рябоконя. Останнє повстання проти більшовиків почалося у грудні 1932 року... На початку 1933-го з Полтавської на Урал, у район Нижнього Тагіла, російські окупанти депортували 27 тисяч мешканців станиці Полтавської. Значна частина їх загинула від голоду і голоду ще тієї ж зими. А станицю Полтавську заселили росіянами з Новгородка і Пскова. Перше, що зробили переселенці-червоноармійці: вирубили сади на дрова... На пам'ять про кубанський період життя Міхновського Тарас Силенко проспівав кубанську народну пісню "Тече Кубань аж у лиман". "Ми відродилися з ґрунту, наскрізь напоеного кров'ю наших предків, що поглигли в боротьбі за волю України... – говорив Микола Міхновський. – Ми виголошуємо, що візьмемо силою те, що нам належить по праву... Ми не хочемо більше зневаги на своїй землі. Нас горстка, але ми сильні нашою любов'ю до України!". Голос Миколи Міхновського почули нащадки. Абсолютна більшість тих, хто з Майдану пішов до-

бровольцем захищати Україну, знали, хто такий Микола Міхновський, читали його працю "Самостійна Україна", заряджали її енергетикою. Це підтвердив у своєму виступі командир Легіону Свободи Олег Кудин. На духовних прапорах цих хоробрих синів України було написане гасло Миколи Міхновського – Самостійна Україна! На цих прапорах вони залишили свою святу кров. На пам'ять про духовних нащадків Миколи Міхновського прозвучала пісня Тараса Компаніченка "Дума про Савур-могилу" (про Лювацьку трагедію). "Якби я народився в Турівці чи на Згурівщині, – завершуючи вечір, сказав Роман Коваль, – я б писався, що є земляком Миколи Міхновського. Сподіваюся, що у ваших серцях такі ж почуття". Після цих слів Тарас Компаніченко, Тарас Силенко, Валерій Мартишко і Володимир Самайда виконали пісню на слова Бориса Грінченка "Рідний стгв". А завершив дійство хор "Джерело" (художній керівник Павло Стукало) потужною піснею на слова Тараса Шевченка "Реве та стогне Дніпр широкий". У вечорі пам'яті Миколи Міхновського взято участь майже 300 дітей і дорослих. Щира подяка Євгену Чубуку, який закупив комплекти книжок про Визвольну боротьбу для всіх 14 шкіл Згурівки, управління освіти, яке купило книжки про Визвольну боротьбу для бібліотеки Згурівки, та керівників сільськогосподарського підприємства "Аратта" Григорієві Гавриленку – головному спонсорі свята. Слава Миколи Міхновському та його вірним нащадкам!

УВІЧНЕННЯ ПОДВИГУ БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

ли меморіальну дошку священики УПЦ КП та УГКЦ. Святковий настрій створили також художні колективи села і району. Ініціювали встановлення меморіальної дошки голова Івано-Франківської обласної організації УНА-УНСО Роман Король і громадський діяч Дмитро Жекало. Як розповів Роман Король, на цю добру справу його надихнула книжка Романа Ковала "Іван Ремболович", у якій є спогади про Любомира Макарушка. Слава борцям за волю нашої Батьківщини! Ігор СМЕТАНСЬКИЙ, заступник голови Калуської міської організації ВО "Свобода"

Слідство тривало півроку, до нього залучили слідчих з Миколаєва, Зинів'євська та Олександрії. Застосовували моральні й фізичні методи впливу. Читаю протоколи допитів, і кров холодне в жилах. Але як гідно трималися молоді борці за свободу! Вони залишилися незламними. Їх судила сумнозвісна трійка. Вирок, винесений нелюдями, жалкий. Григорія Бесараба і Григорія Дорожинського засуджено до 10 років позбавлення волі в концетраційних таборах, Петра Гудименка – до 8 років, його сестру та Михайла Олексієва – до трьох, Костя Задорожного заaslano на Північ на 3 роки. Репресій зазнали їхні батьки, близькі і далекі родичі. Жодному не довелося вийти на волю. Живі мають пам'ятати подвиг героїв. Це наш обов'язок. Юрій МАТІВОС

Олександр Голінько нагадав і слова з вірша, написаного Мефодієм Голиком-Залізником у Лук'янівській в'язниці. Я вмираю за те, Що кохав тебе, моя любя Україно. Мені легко вмирати за тебе.

Олександр Голінько наголосив, що сьогодні здобутий незалежної України перешкоджають не тільки російські окупанти, а й хохла, які живуть за принципами "моя хата скраю", "хочеш жити – умій крититись", "ти начальник – я дурак, я начальник – ти дурак", "гроші не пахнуть", "аби гроші та харчі хороші". Олександр Голінько висловив надію, що спортсмени візьмуть собі в житті за приклад своїх славних земляків – отаманів Холодного Яру і Чорного лісу. Слава борцям за волю України!

інші. Вели митинг Юрій Руф і Діана Тяско. Була присутня й Мирослава Мама. "Нація, яка хоче жити, мусить віддавати своїх кращих синів. Нація, яка має синів, які готові за неї іти на смерть, невмируща", – нагадав Роман Коваль слова Зеновія Красівського, сказани ним передодні смерті. – Завдяки Мирославі Мислі й таким, як він, наша нація виживе, утвердиться та буде панувати у своїй сторонці. Слава Мирославі Мислі! По завершненні митингу відбувся концерт пісні, що кличе до бою. Оксана ГЕРАСИМ'ЮК

Нескороєні верблужці

1927 рік. Комуністична верхівка СРСР готується з величезною помістю відзначити 10-ту річницю захоплення влади в 1917 році. У ті ж дні в с. Верблужці (тепер Новгородківського району) юні патріоти заснували національну підпільну антирадянську організацію під назвою "Вільна Україна". До неї увійшли хлопці й дівчата 16 – 19 років. Організували їх жителі села Григорій Бесараб, Григорій Дорожинський, Петро Гудименко, його сестра Клавдія, Михайло Олексієв, Кость Задорожний, ще кілька молодих осіб. Підпільники виробили програму боротьби з більшовицькою владою, проти якої, на їхню переконання, підніметься вся Україна. Були налагоджені зв'язки з отаманом Лютиєм (Слисеєм Черевиком), який на той час нелегально проживав у Зинів'євську (нині Кропивницький), підтримуючи стосунки з однодумцями з Миколаєва та Києва. Юні патріоти збирали антибільшовицьку літературу, зброю і вибухівку. На жаль, підпільників видав сексот ГПУ, якому вдалося увійти в довіру до одного з членів організації. На початку травня 1929 р. молодих патріотів заарештували.

Кубок отаманів

Торік у травні в с. Богданівці Знамянського району Кіровоградської області з ініціативи Знамянської районної організації ВО "Свобода" відбувся футбольний матч на Кубок Холоднороських отаманів – Мефодія Голика-Залізняка і Миколи Бондаренка-Кібця. Спеціальний кубок з портретами отаманів був виготовлений на замовлення свободівців. Навесні цього року в с. Дмитрівці в боротьбу за Кубок Холоднороських отаманів вступило 9 футбольних команд. Перемогли футболисти із с. Дмитрівки. Вони й здобули кубок. Окрім нього, дістали портрети отаманів Залізняка і Кібця з їхніми короткими біографіями. Перед початком змагань голова Знамянської районної організації ВО "Свобода" Олександр Голінько ознайомив футболистів і присутніх із заповідями отаманів. Микола Бондаренко-Кібець казав: "Нині ми бореємось з жорстокими ворогами, але відчуваємо, що Вільної України не здобудемо. Добуде волю наше наступне покоління, яке впізнає ворога і зрозуміє своїх батьків та чий вони діти. Вони виженуть ворога і Вільну Україну здобудуть...". З січня 1921 р. отаман Кібець загинув у бою з червоними, а його дружину і півторарічного сина Миколку закатавав єврей-чекіст Голомба.

"Він шукав бою"

21 квітня 2018 р. в Києві комбатанти "Карпатської Січі", "Правогосектору", "Айдару" та інших бойових формацій, члени ВО "Свобода" та Історичного клубу "Холодний Яр" взяли участь у сумній і водночас світлій події – відкритті пам'ятника Мирославі Мислі. "Мисливцю", який "був душею і серцем "Карпатської Січі", "Він шукав бою, шукав контакту з ворогом. Він хотів бачити очі ворога, який конає", – так сказав командир ОДЧ "Карпатська Січ" Олег Кудин. Промовляли також Олег Тягнибок, Віталій Кличко, Андрій Ілленко, Андрій Тарасенко, Роман Коваль, Богдан Червак, Юрко Черкашин, "Чорнота", Максим Шкуро, Володимир Назаренко та

Холодний Яр дає наснагу тримати порох сухим

Романе Миколайовичу! Ще раз дякую Вам за організацію і проведення цього річних ушанувань у Холодному Яру, за постійне відновлення історичної пам'яті, упорядкування та видання книг. Було нарочуд гідно і велично. Купа емоцій, книг і натхнення даватимуть наснагу тримати порох сухим до наступної весни і тримати "хвасон" у шанях Донбасу. У Мотриному монастирі мені довелося прочитати відвідувачем з Галичини невелику лекцію про сотника Івана Компаніячі – на місці його поховання. Я задумався... Ось ми приїздимо в Холодний Яр, вшануємо наших героїв, фотографуємося, ділимося враженнями, купуємо сувеніри, але постаті козаків і отаманів під час проведення фестивалю все ж губляться... Навіть той, хто читав, хто знає про них, все ж із часом забуває деталі. А хто не читав? Як їм відкрити сторінки Визвольної боротьби? А таких багато. Чи не спало до Вам на думку зробити щось на кшталт вистави або театралізованих мініатюр, де б ці славні козаки розповідали про яскраві сторінки свого життя, що було їм до душі, що ненавиділи, як загинули? Це дало б змогу духу Холодного Яру відчувати особливо гостро. Мені саме цього бракувало. Олександр ЛИСАК

Від редактора. Пане Олександр! Ваша пропозиція слухана. Обговорив її з Богданом Леоняком і Василем Ковтуном. Як доживемо до наступного року, будемо втілювати. З пошаною Роман КОВАЛЬ

ВІН ЗАВЖДИ ХОТІВ БУТИ НА ПЕРЕДОВІЙ

на блокпостах. Цього бійці не бажали робити. Вони прагнули воювати. Тому у жовтні 2016-го перейшли до 3-ї роти "Донбас" 16-го Окремого мотопіхотного батальйону 58-ї Окремої мотопіхотної бригади. І тоді "Футболіст" і його хлопці потрапили до Авдіївки на три тижні, після чого бригаду вивели на ротацію, на ППД до Глухова. Звіди Андрій здійснив свій перший вояж на блокаду торгівлі з окупованими територіями. Це спричинило небачений резонанс, хлопців терміново зняли з блокади та знову відправили до Авдіївки.

Коли в районі м. Костянтинівки побили людей, які здійснювали блокаду, Андрій перебував у відпустці. Тож негайно вирушив підтримати побратимів. Сказав: "Як це, наших б'ють! Що коїться?"

По тому хлопців знову повернули до Авдіївки, а з травня 2017-го вони перейшли до розвідувального взводу 3-го батальйону 72-ї Окремої механізованої бригади. Були сім'єю. Міцною, дружною, кожен стояв горою за свого побратима.

У військових є такий термін – "просочування". Це непомітний вихід на нову позицію та окупованню з облаштуванням вогневих точок. Вони першими здійснювали небезпечні виходи на нові позиції, тихесенько там облаштовувались, окупувались, переносили стрілецьку та більш важку зброю. Коли поранило "Цинка", хлопці за 2 хвилини зібралися у повну бойову готовність. Зібралися та кинулися на допомогу, попри те, що сепари могли влаштувати засідку.

Його улюбленою грою був футбол. У мирний час грав за команди Харківщини, Донеччини, Горішніх Плавнів та Мелітополя. Навіть в умовах війни він влаштував спортивні змагання. Попри бойові дії, намагався переглядати матчі, – якщо була така можливість. В Авдіївці, коли йшов з хлопцями дивитись по телевізору футбол (звісно, з автоматами), сказав "Маю": "Дядя Вова, ми – на футбол, телефони в кишенях, якщо що, будемо за одну-дві хвилини".

Після виводу 72-ї ОМБр на ротацію Андрій разом із побратимами знову змінив підрозділ, бажаючи

лише одного – залишатись на передовій та битись далі.

Молодий сержант Андрій Маслов загинув 21 травня 2018 р. близько 5.00 в бойовому зіткненні з ворожою ДРГ на околиці смт Південне (присілок Чигирі) неподалік окупованої Горлівки. В тому бою поліг і його товариш – В'ячеслав Васильович Куцмай – "Цинк". Із 2014 р. він служив у батальйоні спецпризначення НГУ "Донбас". Пройшов бої за Ловайськ. Потрапив у полон.

Під час великого обміну в грудні 2014-го був звільнений. Подальший шлях "Цинка" у війську – такий самий, як у Андрія Маслова – "Футболіста": 16-й ОМПБ 58-ї бригади ЗСУ, відпустка та участь у блокаді торгівлі з ОРДЛО, служба у розвідувальному взводі 3-го механізованого батальйону 72-ї ОМБр та в 24-й Окремій механізованій бригаді. Влітку 2017 року, під час служби в лавах 72-ї, Слава Куцмай був поранений у районі шахти "Бутівка". Тоді Куцмай через відкритий простір витягував Андрій Маслов, а евакуував пікапом Майборода. Всіх трьох уже немає серед живих...

21 травня, в останньому бою, українські герої та їхні товариші знищили 15 окупантів та "сепарів".

Андрій Маслов залишив у смутку батьків, дружину та 5-місячну дитину. Поховали його 24 травня на Алеї Слави у Харкові, а з В'ячеславом Куцмаєм попошукали 25 травня, в Михайлівському Золотоверхому. Вічна слава нашим героям!

Ян ОСОКА

На світилах – Андрій Маслов та В'ячеслав Куцмай

ПРО ЛІТЕРАТУРНУ СЦЕНУ ХОЛОДНОГО ЯРУ

І цього року на вшанування героїв Холодного Яру однією з важливих локацій стала Літературна сцена. Роботу вона почала опівдні 29 квітня на головній сцені Музичного фестивалю "Холодний Яр-2018", неподалік дубу Максима Залізняка, де, натхнений розповідями селян і краєвидами цього чудового краю, наш пророк Тарас Шевченко творив поему "Гайдамаки" та вірш "Холодний Яр".

У її роботі взяли участь і визнані майстри слова, і поети, яких народила Революція Гідності та російсько-українська війна.

Декламували свої вірші поети Василь Ковтун, Марія Волинська, Мальва Кржанівська та Олег Коротах. Презентували поетичні збірки член Історичного клубу "Холодний Яр" з Кривого Рогу Володимир Стецюк ("Повстання") та його дружина Іннеса (Інна) Доленик ("Навіпл"). А ще Володимир Стецюк представив книжку члена Історичного клубу "Холодний Яр" Олександра Мельника "Антибільшовицький рух опору на Криворіжжі (1919 – 1923)".

Вадим Прокопенко з Києва презентував книжку для дітей "Дідові історії". Її видавець Марко Мельник (добробольць батальйону "Азов" і член Історичного клубу "Холодний Яр") розповів про довгий шлях від ідеї до видання книжки та про плідну співпрацю з її автором, а також з ілюстратором Володимиром Машевським. Для Вадима Прокопенка це дебютна авторська робота, відтак і перша презентація. І здійснив він її у Холодному Яру!

Автор і видавець поділилися намірами створити серію історичних книжок для дітей, акцентуючи на героїчних сторінках нашого минулого.

Марко Мельник провів конкурс. Діти вибирали ілюстрацію з книжки "Дідові історії" і намагалися її перемалувати. За кожний малюнок видавець давав подарунки – пенали, олівці, цукерки... Всього діти дістали 11 подарунків. Їхні батьки дякували, що демократизовані бійці займаються вихованням молодого покоління.

З приємністю запросив я до слова лауреата Національної премії ім. Тараса Шевченка, поета Павла Мовчана, який вслухався у твори незанихтаних йому літераторів. У своїй промові голова "Просвіти" закликав до подальшої боротьби проти зовнішніх і внутрішніх ворогів.

Бойовим було слово офіцера ЗСУ, заступника командира зенітної ракетної батареї, письменника Олександра Лисака, котрий,

натхнений подвигами гайдамак, продовжує їхню священну справу. І набоєм, і словом! Ось уривок з його вірша:

Та, однак, не зреклась груба шкіра долонь
Від руків'я ножа чи шаблюки –
Ще з Холодного Яру повіє вогонь,
І на склик будуть йти одчайдухи!

Щемливо виступила волонтер, лідер Всеукраїнського жіночого руху "За вільну Україну" Раїса Шматко. Її знають майже по всій ліній фронті. "Хлопці гинуть там і своїм життям дають нам час навести лад всередині країни. І чим довше ми будемо зволікати, тим більше їх загине", – сказала вона і поклікала на сцену свою колегу по волонтерству Євгенію Кушнір, яка не змогла жити спокійним цивільним життям і взяла в руки зброю та зі своїм майбутнім чоловіком у складі ДУК "Правий сектор" стала на захист рідної землі. Глядачі нагородили героїню гарячими оплесками та вигуками "Слава Героям!".

Потім я зачитав свій вірш "Над Холодним Яром". Ось уривок (і лейтмотив!) твору:

Гей, братове, буде лад,
Будуть честь і слава –
Як освятим зброю над
Гайдамацьким ставом,
Як повіє догори
Полум'я над жаром,
Як здіймуться прапори
Над Холодним Яром.

Після цих слів на сцену вийшли заслужений діяч мистецтв України Володимир Гонський і гітарист-віртуоз, арт-волонтер Сергій Шматок, який виконав музичну композицію на пам'ять про полеглих героїв усіх часів.

Яскрава промова Володимира Гонського була підсилена потужними піснями і неймовірною артистичною енергією. Вперше українською мовою він виконав пісню донських козаків "Не для мене", яку записав у Румунії від правнучки донського козака.

На завершення програми у виконанні Сергія Шматка прозвучали українські мелодії, включаючи славу України, під який глядачі підняли і приклали руки до сердець, переповнених любов'ю до Холодного Яру та України.

Василь КОВТУН, ведучий Літературної сцени, Історичний клуб "Холодний Яр"

Хутір Буда, Холодний Яр, 29 квітня 2018 р.

ІСТОРИЧНИЙ КЛУБ "ХОЛОДНИЙ ЯР" РЕКОМЕНДУЄ ВІДЗНАЧИТИ ТАКІ ДАТИ

2 червня 1652 р. Гетьман Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ розгромив польське військо під горою Багір.

2 червня 1978 р. помер Архип КМЕТА, полковник Армії УНР, командир 4-го полку Січових стрільців, діяч ОУН, лицар Хреста Симона Петлюри і Военного хреста.

3 червня 1973 р. у с. Сокільниках Пустомитівського р-ну Львівської обл. народився Андрій ДИГДАЛОВИЧ, козак Самооборони Майдану, двоюрідний онук полковника УПА Івана Бутковського – "Гуцула", лицаря Золотого Хреста Бойової Заслуги. Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка" (посмертно).

6 червня 1993 р. в м. Кривому Розі народився Ілько ГАЙДУК – "ЧУЧУПАКА", сотник Інгульського паланки Війська Запорозького Низового, командир Криворізької самооборони, сержант 25-ї Окремої повітряно-десантної бригади. Загинув 14 червня 2014 р. в Луганську. На його пам'ятному козацькому хресті написано: "Ніхто більшої любові не має над ту, як хто душу свою положить за друзів своїх". Нагороджений орденом "За мужність" III ступеня (посмертно).

7 червня 1903 р. народився Ларго ЗОЗУЛЯ, поручник Армії УНР. До української армії пішов добровольцем у 16 років. Його батька, повстанського отамана, 1921-го розстріляли більшовики. Закінчив

лісовий відділ агрономічно-лісового факультету УГА в Подєбрадах. До 1939 р. вчителював у Карпатській Україні. Голова Союзу українських комбатантів Південної Австралії, професор гімназії в м. Глоспіл (Південна Австралія). Лицар Хреста Симона Петлюри і Военного хреста.

7 червня 1938 р. росіяни розстріляли поета Миколу ВОРОНОГО.

8 червня 1668 р. Петра ДОРОШЕНКА обрано гетьманом Війська Запорозького.

11 червня 1973 р. помер Осип ЛЕВИЦЬКИЙ, сотник УГА, начальник Пресової квартири УГА, пластовий діяч, редактор журналу "Український пластан", директор Української гімназії в м. Кричиці на Лемківщині, автор спогадів "Галицька Армія на Великій Україні: Спомини з часу від липня до грудня 1919".

15 червня 1888 р. народився Гнат КОЛЦУНЯК, старшина УГА, диригент духового оркестру УГА, художник, етнограф. Убитий москалями 1937 року.

16 червня 1578 р. поляки стратили Івана ПІДКОВУ.

16 червня 1898 р. народився Тихін БОЙКО, член Українського літературного художньо-етнографічного товариства ім. Григорія Квітки-Основа-Яненка (Харків, до 1916), сотник Армії УНР.

21 червня 1768 р. гайдамаки визволили Умань від поляків.

ЗАГИНУВ ДРУГ ХИТРИЙ ВНАСЛІДОК ОБСТРІЛУ ЗАГИНУВ 22-РІЧНИЙ БОЄЦЬ – ДОБРОВОЛЕЦЬ 1-Ї ОКРЕМОЇ ШТУРМОВОЇ РОТИ ДУК "ПРАВИЙ СЕКТОР" – ДРУГ ХИТРИЙ (МАР'ЯН КОРЧАК)

Важко підібрати правильні слова та усвідомити, що людини, з якою ти пліч-о-пліч три роки воюєш, звільнюєш Українській землі від окупанта, більше нема.

Людини, яку поважали всі військові, людини, яка була авторитетом у підрозділі, – ширим, врівноваженим, упевненим.

Людину, яку ставили за приклад та на кого рівнялися, – вбив московський окупант. Убив Захисника України, який покинув

усе і став на захист своїх суверенних територій.

Я дуже хочу, щоб ви пам'ятали і знали, якою ціною здобувається мир.

Я дуже хочу, щоб ви пам'ятали, що ось такі молоді хлопці – сучасні Герої України, про подвиги та жертвність яких має знати кожен.

Вічна слава Герою!

Дмитро КОЦЮБАЙЛО

ВОЛОДИМИР ПЕТРЕНКО

(1.05.1938 – 15.11.2016)

“Упродовж свідомого життя, в міру можливості, втілював у життя українську національну ідею”, – написав в автобіографії Володимир Петренко.

Народився Володимир Іванович у родині вчительки й агронома. Дитячі та юнацькі роки пройшли на Дніпропетровщині. З травня 1963 р. працював електромонтером на будівництві Канівського ГЕС.

У 1970 р. закінчив факультет української філології Київського державного університету ім. Тараса Шевченка. 1972-го написав кандидатську дисертацію “Роман Пантелеймона Куліша “Чорна Рада”. Хоч її схвалила Академія наук (Євген Кирилюк, Євген Шаблювський, Петро Кононенко, Іван Пільгук, Микола Сиротюк та ін.), але до офіційного захисту її не допустили. КГБ уже звернув увагу на “неблагонадійного” науковця...

Володимир Петренко продовжував працювати електромонтером, інженером-енергетиком, інженером, майстром дільниці, завідувачем виробництвом, заступником начальника відділу постачання, старшим інженером, начальником відділу, електрослосарем 6-го розряду та електромонтером 6-го розряду на канівських підприємствах.

У вільний час він опанував повний курс електроніки Дніпропетровського гірничого інституту та повний курс радіотехніки Харківського політехнічного інституту, досягнувши найвищої професійної майстерності. “Професор”, “доктор” – саме так називали його колеги.

У 1960-х рр. Володимир Петренко входив до Черкаського неформального гуртка українців (Василь Симоненко, Василь Захарченко, Данило Нарбут, Валерій Шпак та ін.). 1963-го познайомився з Вячеславом Чорноволом. Пропрагував правдиву українську історію, створив неформальний гурток українців (Василь Симоненко, Василь Захарченко, Данило Нарбут, Валерій Шпак та ін.). 1963-го познайомився з Вячеславом Чорноволом. Пропрагував правдиву українську історію, створив неформальний гурток українців (Василь Симоненко, Василь Захарченко, Данило Нарбут, Валерій Шпак та ін.).

Поч. на 1 стор.

10 – 15 травня в Національній історичній бібліотеці України тривала книжкова виставка “Гайдамацьке повстання 1768 року”. Також було організовано низку тематичних книжкових виставок у бібліотеках Черкащини (Черкаси, Балаклея та ін.). 17 травня з ініціативи керівника фракції ВО “Свобода” Юрія Сиротюка Київська міська рада ухвалила відзначити у столиці 250-річчя Коліївщини. Одразу “серйозну стурбованість” цим рішенням висловила “Асоціація єврейських організацій і громад (Ваад) України”. Раніше аналогічні постанови, спираючись на вищезгадану постанову Верховної Ради, прийняли міські ради Львова, Первомайська та інших міст. 25 травня розпочалася міжобласна історична поштова естафета “Коліївщина”.

8 – 9 червня відбудеться ініційована Інститутом історії України НАНУ Всеукраїнська науково-теоретична конференція “Коліївщина 1768 – 1769 років. Козацько-гайдамацьке повстання в Правобережній Україні: історичні реалії та національна пам'ять”. 30 червня в с. Товмачі на Черкащині з нагоди 250-ї річниці Коліївщини відбудеться історично-музичний фестиваль “Товмачський курінь”.

У с. Гонтиві Чернівецького району Вінницької області планують спорудити меморіальний комплекс на честь провідника повстання Івана Гонти. Місцеві мешканці власними силами вже насипали високу могилу, підготувавши місце для величного монументу. Національна спілка краєзнавців України та Житомирський обласний краєзнавчий музей 21 вересня 2018 р. проведуть у м. Житомирі Всеукраїнську науково-краєзнавчу конференцію “Національно-визвольну боротьбу українського народу”, присвячену 250-річчю Коліївщини та 100-літтю Української революції.

До Покрови в с. Кодні на Житомирщині заплановано відкриття нової експозиції місцевого краєзнавчого музею. Інститут української археографії та джерелознавства імені М. С. Грушевського НАН України готує до друку збірник документів про повстання.

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496. Переславши гроші, зателефонуйте до редакції.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції.

Окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36. “Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 40 грн.

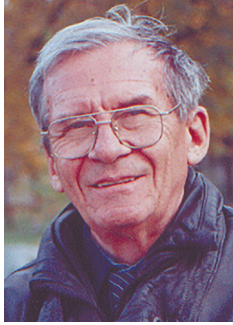
HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
 “Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 62 грн.
 “Подобрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 125 грн.
 “Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 80 грн.
 “Отаман Зелений” Романа Ковалю – 95 грн.
 “Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 50 грн.
 “Прочитайте тую славу” Ольги Страшенко – 70 грн.
 “Отаман Орлик” Романа Ковалю – 80 грн.
 “Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 97 грн.
 “Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 89 грн.
 “Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 90 грн.
 “Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 100 грн.
 “100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 85 грн.
 “Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 95 грн.
 “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 440 грн.
 “Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 250 грн.
 Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Люцини Хворост – 120 грн.

Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

мальне об'єднання на кшталт Січі. 1963 року запровадив у виробничій сфері українську мову – не тільки як розмовну, а й у технічній документації.

Наприкінці 1980-х співпрацював з радіостанціями “Свобода”, “Голос Америки”, “Німецька хвиля”. Він – активний учасник канівських і всеукраїнських мітингів та демонстрацій. 1988-го вступив до Української гельсінкської спілки.

Створив канівський осередок НРУ. Перші зібрання проводив на своєму городі. Створив Черкаську крайову організацію Руху. Взяв участь в організації й проведенні Установчого з'їзду Народного руху України. Організатор самвидаву та перших мітингів із критикою КІРС.

Володимир Петренко випустив у світ перші рухівські газети, зокрема газету “Канівський вісник”. Власними силами виготовив та розповсюдив книжки Павла Штепи “Московство” (73 примірники), Валентина Мороза “Україна в ХХ ст.” (200 примірників). Написав, видав та безкоштовно поширив 200 примірників документально-художнього роману про учасника УПА “Пісня в неволі”.

Володимир Іванович – співтворець громади “Артанія”, Товариства української мови ім. Тараса Шевченка, ОУН, навіть Союзу українців... Під час серпневого путчу КГЧП очолив спротив путчистам. Він перший підняв над Канівською міською радою синьо-жовтий прапор. Невдовзі став депутатом Канівської міської ради, очолив демократичний блок.

З проголошенням незалежності вів активну просвітницьку діяльність серед тодішнього канівського владного Олімпу: від міського голови до керівника військомату, розповсюдив, роздавав брошури, листівки, газети, книги про історію України,

режній Україні: історичні реалії та національна пам'ять”. 30 червня в с. Товмачі на Черкащині з нагоди 250-ї річниці Коліївщини відбудеться історично-музичний фестиваль “Товмачський курінь”.

У с. Гонтиві Чернівецького району Вінницької області планують спорудити меморіальний комплекс на честь провідника повстання Івана Гонти. Місцеві мешканці власними силами вже насипали високу могилу, підготувавши місце для величного монументу. Національна спілка краєзнавців України та Житомирський обласний краєзнавчий музей 21 вересня 2018 р. проведуть у м. Житомирі Всеукраїнську науково-краєзнавчу конференцію “Національно-визвольну боротьбу українського народу”, присвячену 250-річчю Коліївщини та 100-літтю Української революції.

До Покрови в с. Кодні на Житомирщині заплановано відкриття нової експозиції місцевого краєзнавчого музею. Інститут української археографії та джерелознавства імені М. С. Грушевського НАН України готує до друку збірник документів про повстання.

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: 5168 7556 2267 7496. Переславши гроші, зателефонуйте до редакції.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції.

Окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36. “Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 40 грн.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції.

Окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку. Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36. “Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 40 грн.

HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

(ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
 “Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 62 грн.
 “Подобрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 125 грн.
 “Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 80 грн.
 “Отаман Зелений” Романа Ковалю – 95 грн.
 “Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 50 грн.
 “Прочитайте тую славу” Ольги Страшенко – 70 грн.
 “Отаман Орлик” Романа Ковалю – 80 грн.
 “Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 97 грн.
 “Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 89 грн.
 “Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 90 грн.
 “Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 100 грн.
 “100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 85 грн.
 “Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 95 грн.
 “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 440 грн.
 “Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 250 грн.
 Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Люцини Хворост – 120 грн.

Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

ПАМ'ЯТІ ДАНИЛА КУЛИНЯКА

вищого керівництва КПРС. Данило Кулиняк закінчив Літературний інститут ім. Максима Горького, працював науковцем у Роменському краєзнавчому музеї на Сумщині. Там зацікавився трагічною долею вихідця з Роменщини, останнього кошового отамана Запорозької Січі Петра Калнишевського. Цю тему Кулиняк досліджував упродовж усього свого життя. Він написав про Калнишевського п'ять книжок. З одnodумцями створив Всеукраїнський благодійний фонд ім. Петра Калнишевського, став його директором.

У творчому доробку Данила Кулиняка – понад 20 книг поезії і прози, понад три тисячі публікацій в українських і зарубіжних ЗМІ. Він заслужений журналіст України.

Одна поетеса сказала про Данила Кулиняка: “Це чоловік просторий тілом і душею”. Я можу засвідчити це особисто. Коли мене виганяли з роботи, цькували, Данило Іванович надав мені підтримку.

В Ірпені іменем Кулиняка названо вулицю, на якій він жив. Дехто із жителів цієї вулиці був проти, мотивуючи незгоду тим, що не знає, хто такий Кулиняк. Напередодні вечора пам'яті до всіх будинків на вулиці Кулиняка було рознесено запрошення на цей захід. На вечір прийшло чимало людей. Але жодний мешканець вулиці Кулиняка не з'явився.

Данило Кулиняк боровся за збереження рідної природи і рідної мови. Його поезія посідає значне місце в українській літературі.

Анатолій ЗБОРОВСЬКИЙ,
директор Ірпінського історико-краєзнавчого музею

ПОДОРОЖ ДО ХОЛОДНОГО ЯРУ

29 квітня велика делегація зі Шполянщини здійснила незабутню подорож до Холодного Яру. До святих місць прямували автобусами та власними автівками небайдужі жителі зі Шполи, Товмача, Лебедина, Мар'янівки, Скотарів, Антонівки та інших населених пунктів району. Було багато молоді.

Поїздку організували активісти громадської організації “Товмачський курінь” на чолі з Дмитром Вовком, Сергієм Ковалем та Анатолієм Козленком. Юних лебединських козаків привезли директори шкіл Лідія та Сергій Осаули.

Я досі дуже мало знала про Холодний Яр, – розповіла десятикласниця Анастасія Ветушко. – У школі про нього майже нічого не чула. Знаю, що Україна відзначає 100-річчя Української революції, а в подорожці якимось чином вникає. А тут нас запросили відвідати місця, де колись українці мужньо билися за Україну. Стало цікаво, і я поїхала. Не пошкодувала анітрохи. Холодний Яр сподобався не тільки своєю мальовничістю, а й якоюсь загадковістю. Слухаючи історії про отаманів, сотників, їхні бої, захопило мене більше дізнатися, прочитати про них, щоб знати й пишати своїми земляками.

Виявляється, нині в монастирі панує московська церква... А взагалі ця подорож стала як доповнення до тих знань, котрі ми черпаємо із червненого фесту на Шполянщині – “Товмачський курінь”. Цього року не лише граємо у футбол, а більше слухатимемо виступи про історію, згадаватимемо Холодний Яр.

Наталка СТОРЧАК

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ ГАЗЕТИ “НЕЗБОРИМА НАЦІЯ”

Сергієві ТЕЛЯТНИКУ (м. Первомайськ) – 4000 грн.
 Валентині МУРАШКО (Київ) – 1060 грн.
 Степанові ПЕТРАШУ, станицькому Калуської станиці УПА – 1000 грн.
 Ігореві СМЕТАНСЬКОМУ (Калуш) – 150 грн.
 Світлані МИРОНЧАК (Хмельниччина) – 50 грн.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

переплатити індекс: 30504

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатська Січ, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про коззарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Ціна передплати на рік – 49,88 грн.

Наш індекс – 33545

Редактор Роман Коваль
 Верстка Олександр Литвин
 Коректор Надійка Овчарук

Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський, Ляна Гайдук

Технічний директор Максим Селюзкін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 kovalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти. Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325.

Наклад 2000 примірників. Видруковано 29.05.2018 р. ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед” Номер замовлення 1710317

Засновник Роман Миколайович Коваль